

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 623/2017-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. decembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika o sťažnosti obchodnej spoločnosti TOKO AGRI a. s., Na Strži 1702/65, Praha, Česká republika, zastúpenej advokátkou JUDr. Martinou Benčíkovou Poliakovou, advokátska kancelária, Azovská 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 23 R 4/2016 z 29. júna 2017 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti TOKO AGRI a. s., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 23 R 4/2016 z 29. júna 2017 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Okresného súdu Trnava sp. zn. 23 R 4/2016 z 29. júna 2017 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Trnava na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Trnava je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti TOKO AGRI a. s., trovy konania v sume 312,34 € (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov) na účet jej právnej zástupkyne JUDr. Martiny Benčíkovej Poliakovskej, advokátska kancelária, Azovská 7, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. septembra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti TOKO AGRI a. s., Na Strži 1702/65, Praha, Česká republika (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 23 R 4/2016 z 29. júna 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd na návrh správcu rozhodoval o prihláške sťažovateľky uplatnenej v reštrukturalizačnom konaní dlžníka [REDAKOVANÉ], vedenej pod sp. zn. 23 R 4/2016. V označenej veci rozhodol uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom, ktorým okrem iného rozhodol o tom (výrok III označeného uznesenia okresného súdu, pozn.), že na podanie veriteľa (sťažovateľky), ktorou si uplatňuje pohľadávku v sume 446 859,90 €, sa ako na prihlášku neprihliada. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom podala sťažovateľka sťažnosť, o ktorej okresný súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že jej sťažnosť zamietol.

3. Sťažovateľka v sťažnosti tvrdí, že napadnutým uznesením okresného súdu boli porušené jej označené práva. Namieta a argumentuje, že „*skutkové a právne závery Okresného súdu v Trnave sú v takom extrémnom nesúlade s dôkazmi, ktoré sú obsahom spisu, pričom v spise existujú opomenuté dôkazy – vid'. e-mail z 28.12.2016, ktorý je prílohou tejto ústavnej sťažnosti, čo v konečnom dôsledku znamená a zakladá ľubovôľu súdu pri rozhodovaní. Súd sa totiž rozhodol, že niektoré dôkazy zo spisu úplne odignoruje pri svojom rozhodovaní a absolútne sa s ich existenciou nevyporiadal.*“.

4. Ústavný súd podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 623/2017-10 z 10. októbra 2017 prijal sťažnosť sťažovateľky v rozsahu vymedzenom v záhlaví tohto rozhodnutia na ďalšie konanie.

5. Následne ústavný súd 30. októbra 2017 vyzval okresný súd, aby sa vyjadril k vecnej stránke sťažnosti, zaslal dotknutý súdny spis a zaujal stanovisko k možnému upusteniu od ústneho pojednávania vo veci.

6. Okresný súd doručil 27. novembra 2017 ústavnému súdu vyjadrenie, v ktorom vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania o sťažnosti. K jej vecnej stránke uviedol:

«... ako súd konštatoval v uznesení č. 23R/4/2016-1226 zo dňa 30.6.2017, veriteľ (t.j. sťažovateľ) nepreukázal v zákonnej prihlasovacej lehote, že by jeho prihláška bola podpísaná oprávnenou osobou.

Z mailu doručovaného správcovi dňa 28.12.2016 vyplýva že prílohou prihlášky mala byť aj plná moc pre [REDAKOVANÉ] na podpísanie prihlášky v mene veriteľa (sťažovateľa). Veriteľ doručoval prihlášku dňa 28.12.2016 mailom aj súdu, avšak súčasťou spisového materiálu predmetná plná moc nebola.

Vzhľadom na to (aj napriek opačnému tvrdeniu sťažovateľa) nemal súd preukázané podpísanie prihlášky oprávnenou osobou, preto nemohol konštatovať splnenie zákonných podmienok na prihlásenie pohľadávok sťažovateľa ako veriteľa do reštrukturalizácie.

Nie je pri tom podstatné, či sťažovateľ súhlasí alebo nesúhlasí s hmotnoprávnym charakterom a dĺžkou lehoty na prihlasovanie pohľadávok. Pre každého z veriteľov platí rovnaká hmotnoprávna lehota (u cezhraničných veriteľov sa pritom akceptuje lehota 30 dní od doručenia výzvy na prihlásenie pohľadávky, na rozdiel od „domácich“ veriteľov, ktorí majú lehotu 30 dní na prihlásenie svojich pohľadávok od povolenia reštrukturalizácie), a bolo na vôli a zodpovednosti sťažovateľa, že si prihlásenie svojej pohľadávky nechával až na koniec zákonnej lehoty.

Z uvedených dôvodov považujem sťažnosť za úplne neopodstatnenú, nakoľko súd postupoval v súlade s procesnými predpismi, dĺžka konania je primeraná.»

7. Vyjadrenie okresného súdu zaslal ústavný súd 28. novembra 2017 právnej zástupkyňi sťažovateľky s možnosťou zaujať k nemu stanovisko a zároveň požiadal aj o vyjadrenie k možnému upusteniu od ústneho pojednávania o sťažnosti.

8. Právna zástupkyňa sťažovateľky doručila ústavnému súdu 6. decembra 2017 súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

9. Ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát ústavného súdu sťažnosť prerokoval na svojom neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

13. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

14. Vychádzajúc z podstaty námietok sťažovateľky, ústavný súd konštatuje a vo svojej konštantnej judikatúre pravidelne pripomína, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

15. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

16. Všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

17. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy.

18. Z predloženého spisu okresného súdu ústavný súd zistil, že aj napriek argumentácii sťažovateľky, že prílohou jej prihlášky, ktorú posielala elektronickými prostriedkami bez autorizácie v kópii aj okresnému súdu, bola aj plná moc pre právneho zástupcu sťažovateľky, ako aj jeho substitúta, okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia dospel k záveru, že z dôvodu absencie plnej moci sa na podanie sťažovateľky ako na prihlášku neprihliada. Aj predseda okresného súdu sa vo vyjadrení k sťažnosti stotožnil s názorom zákonného sudcu, že súčasťou spisového materiálu predmetná plná moc nebola.

19. Práve tento záver okresného súdu považovala sťažovateľka v okolnostiach prípadu za nedostatočne odôvodnený, porušujúci jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože jediným dôvodom pre neakceptovanie jej prihlášky bol tento záver okresného súdu, ktorý je v rozpore s skutočnosťou, ako aj obsahom spisu. Sťažovateľka totiž v odvolaní proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka tvrdila a v kópii aj okresnému súdu predložila, že súčasťou prihlášky posielanej elektronicky bez autorizácie (mailom, pozn.) bola aj príloha „*Plná moc*“.

20. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12.

1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

21. Rovnako sa ústavný súd vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

22. Podľa názoru ústavného súdu práve záver okresného súdu, založený na tvrdení, že sťažovateľka k svojej prihláške nepripojila plnú moc, možno v okolnostiach posudzovanej veci považovať za arbitrárny. Okresný súd v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia konštatoval:

„18. Zároveň je však potrebné poukázať na skutočnosť, že veriteľ nepreukázal v zákonnej prihlasovacej lehote, že by jeho prihláška bola podpísaná oprávnenou osobou. Z mailu doručovaného správcovi dňa 28.12.2016 vyplýva že prílohou prihlášky mala byť aj plná moc pre [REDAKOVANÉ] na podpísanie prihlášky v mene veriteľa. Veriteľ doručoval prihlášku dňa 28.12.2016 mailom aj súdu (hoci mu táto povinnosť zo zákona nevyplýva), pričom však jej súčasťou predmetná plná moc nebola.“

23. Ústavný súd totiž z predloženého súdneho spisu, ktorý mu bol doručený 27. novembra 2017 zistil, že jeho súčasťou je aj vytlačená kópia elektronického podania sťažovateľky bez autorizácie (č. l. 443 a 473) z ktorej vyplýva, že jednou z príloh podania elektronickými prostriedkami bez autorizácie – prihlášky sťažovateľky mala byť aj plná moc. Ústavný súd si v tejto súvislosti ešte pred prijatím sťažnosti na ďalšie konanie v súčinnosti s okresným súdom nechal doručiť originál elektronického podania, ktoré sťažovateľka adresovala okresnému súdu. Ten bol ústavnému súdu doručený elektronicky 6. októbra 2017. Z preposlaného elektronického podania s jej technickými prílohami bez autorizácie bez pochybností vyplýva, že ide o identické podanie, na ktoré sa sťažovateľka odvolávala tvrdiac, že jeho súčasťou bola aj plná moc. Ústavný súd sa presvedčil, že elektronické podanie právneho zástupcu sťažovateľky bez autorizácie bolo

doručené do podateľne okresného súdu 28. decembra 2016 o 11.03 h dopoludnia, pričom jednou z príloh mailu bol aj dokument plná moc, ktorá po otvorení dokumentu vykazuje znaky plnej moci a zodpovedá tvrdeniam sťažovateľky, teda aj tomu jej tvrdeniu, že prihláška bola podpísaná oprávnenou osobou, substitútom splnomocnenej advokátky [REDAKOVANÉ], teda [REDAKOVANÉ].

24. Ústavný súd v tejto súvislosti ďalej konštatuje, že technické prílohy (vo formáte PDF, pozn.) elektronického podania sťažovateľky nie sú súčasťou súdneho spisu v listinnej podobe aj napriek tomu, že tvorili súčasť elektronického podania sťažovateľky bez autorizácie a boli doručené okresnému súdu. Samotná skutočnosť v spojení s tou časťou citovaného odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu (bod 22 tohto nálezu), v rámci ktorej okresný súd konštatuje, že súčasťou mailu predmetná plná moc nebola, ktorá zjavne nezodpovedá zisteniam ústavného súdu, resp. je v rozpore s realitou, postačuje pre záver, že okresný súd vyhodnotil jednu z rozhodných skutkových okolností nesprávne.

25. V nadväznosti na toto zistenie ďalšia časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorej okresný súd dospieva k záveru a uzatvára, že *„19. Na základe toho možno súhlasiť so závermi správcu, že predmetnú prihlášku nepodpísal člen štatutárneho orgánu veriteľa, ale osoba [REDAKOVANÉ], na základe substitučného splnomocnenia, ktoré nebolo súčasťou podania, a teda na prihlášku veriteľa nemožno prihliadať“*, sa vzhľadom na rozporuplné tvrdenia sťažovateľky a správcu javí ako nedostatočne odôvodnená a nepresvedčivá. Okresný súd pri formovaní svojho záveru vychádzal výlučne z tvrdenia správcu, pričom formulácia použitá v odôvodnení napadnutého uznesenia, že substitučné splnomocnenie nebolo súčasťou „podania“, sa javí ako nejednoznačné a nepresné, keďže z neho nie je zrejmé, aké podanie v akej forme (podobe) mal okresný súd na mysli, a to najmä v kontexte zistení ústavného súdu.

26. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd v rozpore so skutočnosťou dospel v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia k preukázateľne chybnému záveru o jednej rozhodnej skutkovej okolnosti. V nadväznosti na to len okresný súd v odôvodnení bez ďalšieho dospel k záveru, že je možné súhlasiť so závermi správcu, pričom sa nevyporiadal a nereflektoval na tvrdenia a argumenty sťažovateľky, ktorá tvrdila

opak. Z uvedeného hľadiska preto možno považovať odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu za nepresné, nedostatočné, nejednoznačné a nepresvedčivé.

27. Keďže okresný súd v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia nedal odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a svoje závery, o ktoré oprel svoje rozhodnutie dostatočne presvedčivo neodôvodnil, ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd neposkytol súdnu ochranu sťažovateľke v predpokladanej kvalite, preto ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach prerokúvanej veci došlo k porušeniu jej označených práv, pričom bral do úvahy, že predmet konania (výška spornej prihlášky pohľadávky) nie je zjavne pre sťažovateľku zanedbateľný.

28. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

29. Vzhľadom na to, že ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, bolo pre dovŕšenie ochrany porušených práv potrebné využiť aj právomoc podľa čl. 127 ods. 2 ústavy, resp. podľa § 56 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu (bod 2 výroku nálezu).

30. V ďalšom postupe je okresný súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde). Okresný súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde).

III.

31. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

32. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

33. Sťažovateľka v sťažnosti žiadala priznať finančné zadosťučinenie v sume 4 000 €, ktoré odôvodnila tým, že jej všeobecné súdy odopreli právo na spravodlivý proces, ďalej stratou dôvery v slovenský justičný systém, ako aj tým, že pokiaľ by prihláška jej pohľadávky bola riadne zapísaná do zoznamu, bola by sťažovateľka dosiahla uspokojenie svojej pohľadávky aspoň vo výške 50 %.

34. Ústavný súd už stabilne zastáva názor, že cieľom finančného zadosťučinenia nie je náhrada prípadnej škody vzniknutej ústavne chybným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci (napr. III. ÚS 237/07, III. ÚS 87/08). Odôvodnenie požadovaného finančného zadosťučinenia nasvedčuje, že sťažovateľka ho vníma najmä ako náhradu majetkovej ujmy vzniknutej v dôsledku odopretia spravodlivosti a v dôsledku vylúčenia možnosti uspokojiť svoju pohľadávku. Inštitút finančného zadosťučinenia podľa čl. 127 ods. 3 ústavy však nemôže suplovať náhradu škody, ktorú v takýchto prípadoch zaručuje čl. 46 ods. 3 ústavy v rovine zákonnej právnej regulácie realizovaný zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Uvedený zákon umožňuje požadovať aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

35. Z citovaného čl. 127 ods. 3 ústavy tiež vyplýva, že finančné zadosťučinenie sa môže, ale nemusí priznať. Takéto zadosťučinenie je namieste tam, kde nie je možné dosiahnuť a dovrieť ochranu porušeného základného práva iným, ústavne a zákonne upraveným spôsobom (napr. I. ÚS 15/02, I. ÚS 139/02, II. ÚS 152/08).

36. Podľa názoru ústavného súdu je ochrana základných práv sťažovateľky účinne poskytnutá tým, že ústavný súd konštatoval ich porušenie, zrušil napadnutý uznesenie okresného súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie s formulovaním záväzného právneho názoru. Z uvedeného dôvodu ústavný súd požadované finančné zadost'účinenie nepriznal (bod 4 výroku nálezu).

37. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

38. Ústavný súd rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právna zástupkyňa sťažovateľky si uplatnila trovy konania, ktoré však nevyčíslila.

39. Ústavný súd vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu, pričom ak ide o zastupovanie viacerých osôb podľa § 13 ods. 2 vyhlášky, základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb.

40. Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2016 v sume 884 €. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2017 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) po 147,33 €. Ďalej má právna zástupkyňa sťažovateľky aj nárok na náhradu režijného paušálu 8,84 € za dva úkony podľa vyhlášky vykonané v roku 2017.

41. Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol priznať celkovú náhradu trov konania v sume 312,34 €, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu (bod 3 výroku nálezu).

42. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2017